

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei "Învierea Domnului", cartierul Dacia, Iași

Cum să biruim pe cei ce îndeamnă la păcat?

Sf. Teofan
Zăvorâtul
-frescă-

Luptă-te cu tot păcatul, dar îndeosebi cu ispititorii, cu cei ce îndeamnă la păcat. Nu e greu de observat, atunci când toate puterile sufletului se răzvrătesc și gândurile pun stăpânire pe el întocmai ca nălucirile fără de număr, cine sunt, ca să spunem așa, cei ce aprind războiul patimilor, aruncându-și săgețile aprinse din toate părțile, în spatele puzderiei de ostași mărunți se găsesc generalii, arhistrategii care dau toate ordinele, rânduind direcțiile de asalt. Aceștia sunt adânc înrădăcinații ispititori, care ne ademenesc spre lucrarea păcatului. Spre ei trebuie îndreptată toată băgarea de seamă, nu trebuie pierdut din vedere nici un mijloc prin care i-am putea zdrobi și pune sub picioarele noastre. Trebuie nimiciți, căci odată înfrânți aceștia, oștirile luptătorilor mărunți se vor risipi de la sine.

Mântuitorul Hristos, prin îndemnul de a-L urma, ne-a arătat lămurit care sunt aceste căpetenii ale tuturor relelor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine...” (Mar-

cu 8, 34), să-și strămute gândul de la sine însuși, adică să se vadă ca fiinduși străin, nevrednic de a fi luat în seamă, de a primi vreo mângâiere sau afecțiunea celorlalți.

Asta înseamnă că, într-o inimă alipită de păcat, iubirea de sine s-a sălășluit, făcând vlăstare nenumărate. Un rob al păcatului se îngrijește de sine așa cum o mamă iubitoare și grijulie își cocoloșește copilășul: nu îi refuză nimic, împlinindu-i toate dorințele. Iubitorul de sine nu va face niciodată măcar un pas în a lupta cu omul cel vechi, cu dorințele sale pătimase și egoiste; de fapt el nu se poate birui pe sine și nici nu se poate pedepsi pe sine. Mântuitorul ne-a îndemnat să lepădăm toată grija cea lumească pentru a ne mântui sufletele: „Că ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă și să-și păgubească sufletul?” [Marcu 8, 36]. Lumea este mulțimea lucrurilor create din jurul nostru care cad sub incidența simțurilor, fiind vizibile și ușor de pipăit; cugetând la porunca lui Hristos, a lepădării de sine, desprindem concluzia că inima noastră este înrobă de cele pământești, de materie, că manifestăm slăbiciune pentru lumea cea văzută, pentru bunurile pământești, că avem patima desfătării cu cele ce vedem și smțim.